

Élt és lobogott

Ugrin Gábor 1962 és 1978 között a Veres Pálné Gimnázium tanáraként ezrek és ezrek ének-zene tanára volt...

Sokan, nagyon sokan rendültek meg a hír hallatán, Ugrin Tanár Úr halálhírére.

Szinte megbénultunk, pedig a legtöbben évtizedek óta elvesztették a rendszeres kapcsolatot Tanár Úrral. De az a biztos érzelmi, értelmi és etikai bázis, ami beépült a kamasz évek alatt és sokaknak még huszas éveiben is tovább mélyülhetett, kikezdehetetlenül élt és erősödött mindnyájunkban az azóta eltelt időkben.

Voltak, vannak, akik messzire sodródtak, térben és időben, voltak, akik itt éltek, élnek a milliós város forgatagában. Most szinte összerándultak, egyszerre. Hirtelen minden megelevenedett, iskola, színek és fények, társak, az állva megélt kóruspróbák, kórusművek egy-egy gondolata, a megrendítő hangzások, a Nemzeti Múzeum lépcsője, és a Fel szállott a páva világba-kiáltott hazaszeretete.

Megelevenedett a Zeneakadémia, amikor a Veres Pálné Gimnázium 220 gyönyörű egyenruhás diákja felvonult a pódiumra, majd berobogott Tanár Úr, fellépett a karmesteri dobogóra és imára fakasztotta a siheder kamaszokat. „Nincs már hová lennem..”

Ezt a Balassi verset holtunkig tudni fogjuk, dallamával, kinek-kinek saját szólama dallamaival együtt.

Megéltük a sikert, az ünneplést, láttuk állva tapsolni a közönséget...

A halálhír hallatára megelevenedett a Veres Pálné Gimnázium hangulata, a reggeli futások, hogy nehogy elkéssünk a reggel negyed 8-kor kezdődő a próbákról, a szüneti itt – ott szólampróbázó kisebb csoportok emléke, a folyosón végigszáguldó fáklya, amitől élt és lobogott az iskola mindennapi élete.

Hol van, drága Tanár Úr?

Bennünk él, erkölcsi tartásunkban, értékrendünkben, a zene iránti alázatunkban, a világról való gondolkodásunkban és talán gyermekeink lényében is. Lehet-e ezt egyáltalán megköszönni?

Losonczy Katalin

A Veres Pálné Gimnázium tanulója, 1965-69-ig